Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de November 1898. 47de Aargang.

Præsident Woodruffs Begravelse.

(Fortsat fra Side 328).

Fra Tabernaklet til Kirkegaarden.

Efter at alle Ceremonierne, der foregik i Tabernaklet, vare til Ende, strømmede Folkemassen ud paa Gaden, og tilsammen med dem, som havde ventet udenfor, nu strejfede omkring i alle Retninger for at naa deres Kareter og andre Befordringer, der alle Vegne stode færdige til at tage Plads i Følget. Tusinder søgte at trænge sig frem imod Fronten for om muligt at faa Ligbaaren og de nærmest paarørende at se, men dog blev Orden for en stor Del vedligeholdt, og alting ordnet i Følge Programmet. Marskallen med sine Deputerede og en Afdeling af Stadens Politi gjorde god Tjeneste ved Udførelsen af den Plan, der var bleven lagt. Kareter og andre Befordringsmidler stode i hundredevis opstillede i Rækker paa de nærmestliggende Gader, og bleve nu under temmelig god Orden indbragte i Følget, og i alt, hvad der foregik, udvistes synligen den største Æresfrygt, og tillige brugtes stor Forsigtighed, saa at intet paa nogen som helst Maade skulde forstyrre eller staa i Vejen for Ordningen af det tilsyneladende Kaos. Efter at Gudstjenesten i Tabernaklet var sluttet Kl. 1,30, blev Ligfølgets Ordning begyndt ved Nord- og Vestsiden af Temple Square og Kl. 1,45 blev Ordre udstedt for at sætte det i Bevægelse. Sagte og i al Stilhed begav Toget sig nu paa Vej til Begravelsesstedet.

Som Processionen passerede den ved begge Sider opstillede Folkemængde, blev mangt et Øje vædet af Taarer og et sidste Farvel udaandet af mangen gammel Ven og Broder af den hensovne Pioner. Tusinder stode med blottede Hoveder, medens Følget trak forbi med de sidste Levninger af en Mand, hvis Liv og Gjerninger havde saa at sige krystalliseret sig til en skinnende Perle, hvis Glands vil vare gennem Evigheder. Andre Tusinder udgjorde selve Processionen og saaledes viste deres Ærbødighed for Dødens Fordringer.

Processionen blev ordnet paa følgende Maade:

1. Marskallen med sine Assistenter.
2. Helds Musik-Kor.
3. Harmoni-Sangforeningen.

4. Ligbærere.
5. Ligvognen.
6. Blomster.
7. Kareter Nr. 1—12: Familiens.
8. Kareter Nr. 13—18: Kirkens højeste Autoriteter.
9. Ogdens Musik-Kor.
10. Stavspræsidenter og deres Raadgivere.
11. De kvindelige Hjælpeforeningers første Præsidentskab.
12. Unge Kvinders Uddannelses Forening.
13. Unge Mænds Uddannelses Forening.
14. Deseret Søndagsskole-Foreningen.
15. Børneforeningernes Præsidentskab.
16. Kirkens Undervisnings Bureau.
17. Fakultetet og Studenter fra B. Y. Akademi, og Repræsentanter fra de forskellige Kirkeskoler og Akademier.
18. Første Regiments Musik-Kor og Utahs National-Garde.
19. Statens og Stadens Embedsmænd.
20. Publikum.

Gaderne, hvorigennem Processionen skulde passere, vare pakfulde af den uhyre Masse af Mennesker, der stode og ventede paa en Lejlighed til at beskue Følget, medens det drog forbi. Tusinder fulgte den afdødes Lig til Graven, og det var et Syn, der længe vil erindres. »The dead March in Saul« og andre Sørgemusiknumre bleve udførte af Helds Musik-Kor, medens første Regiments og Ogdens Kor hver udtonede sin bløde og rørende Musik paa Vejen til Kirkegaarden. En Følgerække af Harmonier udstrømmede fra disse forskellige Kor fra Begyndelse til Ende og maa visselig have opsteget som en Vellyd mod de højere Regioner. Langsomt og statelig trak Paraden sig fremad, og da den endelig naaede Kirkegaarden havde allerede en umaadelig Masse Folk samlet sig saa nær Gravstedet, som det var dem muligt at komme. De forskellige repræsentive Afdelinger af Ligfølget opløstes ved Indgangen til Kirkegaarden, og den hvide Ligvogn med Liget af den elskede Leder blev ført hen ved Siden af Graven fulgt af de Kareter, i hvilke Woodruffs Familie og Kirkens Autoriteter førte. Kl. 2,45 blev Liget løftet ud af Ligvognen, baaret til Graven og nedsænket deri, medens alle de tilstedeværende blottede deres Hoveder. Utallige yndige Blomster, smukt udarbejdede i Buketter, Figurer og Kranse lagdes af sørgende Venner paa Grønsværen, og, da alt var færdigt, bleve nogle af disse af Familie og Venner lagt paa Kisten som et sidste Ærestegn og et sidste Farvel. Kirkens Autoriteter, der havde samlet sig ved det nordvestlige Hjørne af Gravstedet, bekendtgjorde, at de sidste Ceremonier nu vilde begynde, og Harmoni Glee Club sang derpaa med en rørende Følelse et udvalgt Stykke: »Not dead but sleepeth«, hvorefter Apostel Lyman opsendte Indvielsesbønnen.

I Indledelsen bad Apostel Lyman om, at de, som mest følte Savnet ved vor elskede Præsidents Bortgang, maatte gives Trøst og Styrke til at lindre den Sorg, de underkastedes ved dette store Tab, og bad, at den Almægtige vilde styrke ham til at udføre sin Pligt, navnlig den, at indvie Graven til et sidste Hvilested for ham, som i sin hele Levetid havde været hengiven til Herrens Værk her paa Jorden. Han bad om, at Præsident Woodruffs Liv og Historie maatte staa som et Eksempel for alle Guds Folk i hele Verden at efterleve saa meget som muligt; han bad om, at den efterladte Familie maatte finde Trøst i den Kundskab, de have opnaaet om, at deres elskede Fader er gaaet, hvor han vil modtage sin rige Belønning

ning. Det var den bedendes Ønske, at den Almægtige vilde velsigne dette Sted, for hvilket saa mange nærede ømme og dyrebare Følelser paa Grund af deres kære, som her blev lagt til Hvile, at det altid maatte være Folket kært og helligt. Han bad Gud at lægge sin Velsignelse til sit Folks Bestræbelser paa at opbygge et Zion paa Jorden; at hans Velsignelser maatte tillægges hans Kirke og dets Autoriteter, paa hvem Bestyrelsen vilde hvile; og til Slutning bad han om, at denne Indvielse maatte være antagelig for den Almægtige i Jesu Kristi Navn.

Efter Jordpaakastelsen blev Graven af kærlige Hænder bedækket med Blomster, hvorefter denne ualmindelig store Menneskemasse adspredtes paa deres Vandring, hver til sit Hjem og sædvanlige Sysler, med en dyb Følelse, at denne Dag vilde længe staa i deres Erindring som en af de mest betydningsfulde, denne Generation har overlevet, og som altid af dem vil anses som helliget.

Hvilestedet.

Ovenfor Stadens nordlige Grænse, paa en smuk Plæne, der danner Foden af Bjærget, og hvorfra man har en herlig Udsigt over hele Staden, ja, endog hele den Del af Dalen og Bjærgene, der strække sig Syd, Øst og Vest, ligger Kirkegaarden, der har det jordiske af mange af det nittende Aarhundredes ædleste Mænd og Kvinder i Gemme. Blandt disse har man ogsaa henlagt vor elskede Præsident Woodruffs jordiske Levning. Familiegravstedet ligger i Nærheden af de Grave, hvori gemmes det jordiske af Præsident Taylor, Apostel Snow og andre velbekendte afdøde Hellige. Præsident Woodruffs Lig lagdes ved Siden af hans afdøde Hustrus, Phebe Carter Woodruff. Gravstedet er jævnt og pænt, bevokset med tæt afskaaret Græs. Jorden var fast som Bjærget selv, og i Hulen blev kun nogle Bræder sat ned for at forhindre Muldet fra at falde deri, og i Bunden blev en simpel Kasse nedsænket, hvori man satte Ligkisten. Intet omkring eller ved Graven blev anbragt til Prydelse, men alting var efter den afdødes egen Forlangende simpelt, solidt og selve Kisten rummelig. Rundt omkring ham ligge mange af dem begravne, som stode ved hans Side her i Livet, men som nedlagde deres Byrde længe før ham, og ville byde ham hjertelig velkommen hinsides Sløret.

Præcis Kl. 7,30 om Morgenen fik, efter Overenskomst med Opsynsmanden, en Korrespondent Adgang til Tabernaklet for at se Dekorationskomiteens Arbejde. Taushed herskede overalt i det store Auditorium, og en Følelse af dyb Æresfrygt — hvilken et saa umaadeligt stort Rum altid medbringer — fik straks Overmagten. Man fornam Lugten af Vild Salvie*). Saa gennemtrængende er Lugten — den Sands, vi saa lidet paaskønne —, saa skarp og fin er dens Virkning paa Mennesket, at man straks følte sig baaren tilbage i Tiden over et halvt Hundrede Aar i et Nu, og ser dette Sted, som det dengang saa ud. Lukker man Øjnene, sløres Nutiden, medens Fortidens Panorama kommer tydelig frem paa Scenen: „Den oprindelige Ørk slumrer endnu. Kun paa de øst- og vestlige Bjergtoppe ser man rødmende Tegn paa Dagens Indtræden. I Dalene begynder Mulmet at løfte sig og forsvinde. Hvad er det Syn, der foreligger Øjet? En uhyre Udstrækning af solbrunet Salvie og gultørret Bundtgræs. Vi lytte et Øjeblik — og høre en sagte Rislen af en Bæk, skjult under

*) En Urt, der vokser vildt paa store Strækninger af de nordamerikanske Sletter og Bjærgskraaninger.

en kroget Strimmel af Pil og Smaakrat, der strækker sig fra Bjærgkløften ned imod Søen. Nu stiger Solen op over Østbjærgene, — en Vind begynder at gøre sig følelig, — Ah! Der er den samme uforglemmelige Lugt af Ørkenen, — saa frisk — saa symbolsk paa Friheden!

Hvad høre vi? En gøende Hund? Jo, virkelig! — Og nu skælner man i en halv Fjerdingvejs Afstand, i Skyggen af nogle krogede og knudrede Træer, en halv Snes smaa Røgstotter, der i lette Ringdanse løfte sig opad mod det blaa. Solens blide Straaler blande sig i deres fantastiske Lege, opad og opad, indtil de blive mere og mere usynlige og tilsidst forsvinde. Under den tynde Røgsky ser man hist og her noget, der ligner ligesaa mange underlige Vækster, udsprungne af den hidtil uomstridte Jord; men ved at se nojere opdager man, at de ere smudsige, vejrslidte Indianerboliger af Skind, udspilede med tynde Stænger, og som i Udseende meget godt harmonere med deres Omgivelser. Af disse simple Boliger, gennem mangen Rift og løs Lap titte Ørkenens Børn ud, og snart ser man udenfor et betydeligt Antal af disse brune, næsten nøgne Mænd, Kvinder og Børn med blotte, kulsorte Hoveder, og af lav eller middelhoj Størrelse — et naturligt Billede af en lyksalig Ligegyldighed! De vide ikke, at disse ere deres sidste Dage af uomstridt Herredømme — hvis deres slumrende Tilværen kan kaldes et Herredømme. Thi før Solen skal have naaet sit Højdepunkt, skal det deles med den fremmede hvide Chef og hans Kolleger, hvoriblandt den Vismand — dengang ung og kraftig, men som siden af sin evige Arbejdslyst og Utrættelighed i gode Gerninger er bleven gammel — dog i Dag atter foryngt til det evige Liv — en Leder, hvis Levetid her iblandt os vi hisset ville hædre."

Men Synet forsvinder. Tilværelsen træder atter ind. Man kan endnu lugte Salvie og Solsikker. Solen har intet tabt af sin Fortids Glorie. Men i Stedet for, som den forhen skinnede paa den oprindelige Ørks Plantevækst, kaster den nu sine Straaler ned gennem et Vindue i den høje Hvælving, der meget godt kunde anses som et Jubilæums Mindesmærke. Den østlige Halvpart af det store Auditorium er mørkt og viser intet Tegn paa Kunstnerens Behændighed; men den vestlige Halvdel derimod er smagfuldt dekoreret med prægtigt Blomsterflor og hvid Drapering, hvilket fylder Tilskuerens Hjerte med en Fryd, der har hjemme i en bedre Verden.

Hvis den Afdødes Aand var til Stede ved sit Legemes Begravelse efter sit eget tidligere Ønske, var der adskillige Ting at se, der vilde interessere ham. Den mest iøjnefaldende Genstand var hans eget Portræt i fuld Størrelse, malet af en af Utahs egne Sønner, en Kunstmaler ved Navn Will Clawson. Det er et fortræffeligt Billede af Præsident Woodruff i sin bedste Alder. Det blev opstillet lige foran det store Orgel med den amerikanske Fanes brogede Striber og Stjernepragt som Baggrund. Ovenfor Billedet stod frem i stærke elektriske Lys Ordene:

»BEING DEAD YET SPEAKETH«.

Fronten af Orgelet var saaledes draperet, at man saa to kolossale forgyldte Støtter kronede med Kupler og sammenspændte af en stor Feston af hvidt Kassimir, hvis Sider foldedes smukt ned ad Orgelets Piber og blandede sig med det nedenfor anvendte hvide Draperi, og saaledes dannede det

hele en Slags Ramme for Portrættet og dets for omtalte Omgivelser. Ved hver Side saa man Aarstallet 1847, og ovenfor dette store Buske af Salvie og Solsikker; bag disse ragede adskillige Grantræer op, og imellem det hele var en Blanding af forskellige Slags Buske, der repræsenterede Utahs brede Dale med dets Plantevækst paa den Tid.

Paa hver Side af Billedet var anbragt nogle Neg af Hvede og Havre, der baade kunde betyde den afdøde Pioners modne Alderdom og Utahs Dales almindelige Udseende i denne Tid. Men det, som var mest rørende, var en ved Billedets Fod anbragt Blomsterseng, der, hvad enten dette maatte tyde til Folkets Kærlighed for ham eller det nye himmelske Hjem, hvori han nu befinder sig, er i begge Tilfælde meget passende. Alt dette, illumineret ved elektrisk Lys, maatte gøre et Indtryk paa enhver Tilskuer, der ikke let vilde gaa dem af Glemme.

Dernæst tiltrækker Forhøjningen med Talerstolene ens Opmærksomhed. Ethvert Sæde var betrukket med hvidt. Talerstolene, den ene ovenfor den anden, ere smukt beklædte med bleggule Festoner af Kassimir og hvide Silkebaand. Panelet og Søjlerne ved Trapperne vare iførte samme Slags Prydelse, og paa hver Søjletop var fæstet en smuk Buket Blomster. En Mængde Kassimir, Silkebaand, Snore og Kvaster, Blomster, Ege- og Granløv, Solsikker og andet var anbragt i denne store saavel smagfulde som symbolske Dekoration.

Tilsidst, men langtfra mindst, tiltrækker nu selve Ligkisten og Blomsterpynten vor Opmærksomhed. Nedenfor Talerstolene paa en skraa Forhøjning, der laa paa langs med Bygningen, stod Ligbaaren, der indeholdt de jordiske Levninger af den elskede Leder. Kisten var aldeles bedækket med de yndigste Blomster, blandt hvilke var indsat følgende Ord:

»In loving Remembrance
by the children and grandchildren
of Phebe Carter Woodruff and
Mary Jackson Woodruff.«

Ovenpaa Kisten var en Banke af røde Nelliker, Roser og Liljer, hvorpaa læstes det ene Ord »Father«, medens der paa Hovedenden laa en Krone af Blomster, en Gave af den kvindelige Hjælpeforening, og paa Foden en svær Palmegren bedækket med dejlige Roser, en Gave af F. Auerback & Co. Et Neg af modent Havre var ogsaa paa Kisten, der kort sagt var aldeles bedækket med slige Æresbevisninger. Paa hver Side af Baaren var Blomsterstøtter, med følgende Ord: „Til kærlig Erindring om Præsidenten for Y. L. M. I." Nær ved var en stor Cirkel af Blomster der bar den Indskrift: „Intelligens er Guds Herlighed". Cirklen betyder Evigheden, og Bæltet, der strækker sig tværs over, har uden Tvivl Tiden i Betydning, og bærer til Indskrift: »Y. M. M. I. A.« (Unge Mænds Uddannelses Forening) thi Præsident Woodruff var et Medlem af og tillige Præsident over denne Forening. Ligeledes var en stor Harpe dannet af Blomster i Betydning af hans Livs Harmoni med Skaberens Hensigt, og var en Gave af Tabernaklets Kor.

Mange andre Venner og Foreninger offrede deres Gaver af smukkeste Blomster i særdeles passende og betydningsfulde Mønstre, og mange af disse bar ingen Tegn paa Giverens Navn. Alt var tarveligt, men rent og smukt ligesom den hensovnes Karakter. Dekorationskomitteen fortjener megen Ros for hvad, den har gjort, og ligeledes enhver, der var behjælpelig med at

fuldføre alt det nødvendige Arbejde efter Komiteens Plan. Mange andre burde nævnes og hædres for deres Bidrag ved denne Begravelse, men nu maa vi slaa os tilfreds med hvad, der er bleven sagt og skreven, men bedre end at berømme er det at efterleve det følgeværdige Eksempel, som denne Guds Profet har sat i sit eget Liv og Levnet.

(Deseret News.)

Konferencemøde i Aalborg.

Den 15de og 16de Oktober 1898.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl 8 med Afsyngelse af Salmen Nr. 141, og Bøn af Ældste Andrew Petersen, hvorefter blev sungen Salmen Nr. 2.

Følgende Missionærer fra Zion vare til Stede: Joseph W. Mc Murrin af den europæiske Missions Præsidentskab, Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, Louis M. Christiansen, Præsident over Aalborgs Konference, D. P. Jensen, John A. Christensen, Martin Jensen, H. P. Jensen, Joseph Nelson, E. L. Ottesen, H. J. Hansen, Christian Petersen, S. C. Christensen, Ole Jensen, N. C. Christensen, F. J. Holst, Ole Petersen, Sven J. Nielson samt Andrew Petersen og Morten Jensen af Aarhus Konference og L. J. Halling af Kristiania Konference.

Konferencens Præsident bød de forsamlede velkommen, og foreslog L. C. Lauritsen som Konferencens Skriver. Rapporter fra de forskellige Grene bleve givne af de respektive Forstandere, nemlig: John A. Christensen, H. P. Jensen, Ole Jensen, N. C. Christensen, E. L. Ottesen og Christian Petersen. Præsident Christiansen oplæste følgende rapport: Aalborg Konference bestaar af 3 Grene, hvori have virket 2 Højpræster og 13 af de Halvfjerds; derhos er der 11 Ældster, 19 Præster, 10 Lærere og 4 Diakoner; af Medlemmer er der 270; Børn under 8 Aar 80; Totalsummen er derfor 394. Siden sidste Konference ere 8 blevne døbte, 4 Børn velsignede, 11 ere emigrerede. Missionærerne have besøgt 5,474 Familier, holdt 3391 evangeliske Samtaler og 144 Forsamlinger; udspredt 4866 Skrifter og 120 Bøger. Der er 90 Abonnenter paa „Stjernen" og 29, der betale Tiende.

Følgende Ældster udtalte deres Tilfredshed over at være Herrens Budbærere og have Lejlighed til at virke for Herrens Værks Fremme: D. P. Jensen, S. C. Christensen, Hyrum J. Hansen, Joseph Nielsen, Martin Jensen, F. J. Holst og Sven J. Nielson.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 272 afsungen, hvorefter Præsident Andreas Peterson talte til Forsamlingen. Han var tilfreds med Rapporterne fra de forskellige Distrikter og havde interesseret sig i at høre Brødrenes Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Han sammenlignede Verdens Tilstand i vore Dage med den paa Noæ Tid, i Særdeleshed med Hensyn til at den nu som den Gang foragter Herrens Sendebud. Han opmuntrede Brødrene til at være trofaste i deres Arbejde, sagde at Gud var den samme nu som i fordums Tid, og hans Straffedomme ville snart ramme dem, som ikke ere hans Evangelium lydige.

Efter at Salmen Nr. 269 blev af-

sungen, sluttedes Mødet med Taksigelse af Ældste L. J. Halling.

Søndag Morgen Kl. 10.

Mødet tog sin Begyndelse med at synge Salmen Nr. 20, og efter Bøn af Ældste S. C. Christensen blev Salmen Nr. 36 afsungen.

Ældste John A. Christensen var glad ved at være en Budbærer af Evangeliet; han omhandlede Bønnens Nødvendighed og de forskellige Indflydelser Aanderne gøre paa Menneskene; om vi vilde søge Gud i Bøn derom, vilde den Helligaand vejlede os i al Sandhed.

Ældste H. P. Jensen og Christian Peterson hver gav Beretning om deres Missionsarbejde og glædede sig ved at samles med de Hellige i Konferencen, og bar Vidnesbyrd om Evangeliet, som nu af Herrens Tjenere forkyndes for Menneskene.

Præsident Andreas Peterson foreslog derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner Kirkens almindelige Autoriteter og tillige følgende:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission og Joseph W. Mc Murrin som hans Raadgiver.

Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission.

Frederick Christensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne"

G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

Louis M. Christiansen som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren.

Præsident Christiansen foreslog derpaa følgende: D. P. Jensen og Ole Jensen som Medhjælpere i Aalborgs Gren; H. P. Jensen som Forstander for Hjørring Gren med Joseph Nielsen og N. C. Christensen som Medhjælpere; John A. Christensen som Forstander for Frederikshavns Gren med Martin Jensen som hans Medhjælper; Christian Petersen og Hyrum J. Hansen til at arbejde i Asaa Distrikt; S. C. Christensen og Sven J. Nielson til at arbejde i Bælum Distrikt; Erastus S. Ottesen, Ole Petersen og F. J. Holst til at arbejde i Ribe Distrikt.

Til Afveksling blev en engelsk Sang afsungen. Følgende Brødre afbenyttede Tiden ved at vidne om Joseph Smiths guddommelige Mission, Evangeliets Gengivelse til Jorden i vor Tid, og om at der ikke findes noget andet, som kan frelse Menneskene: L. J. Halling, Louis M. Christiansen, Erastus S. Ottesen og Ole Jensen.

Mødet blev sluttet med at synge Salmen Nr. 30, hvorefter Taksigelse af Ældste D. P. Jensen. Sangen i dette Møde blev udført af Søndagsskolebørnene.

Søndag Eftm. Kl. 2.

Mødet begyndtes med Salmen Nr. 164, Bøn af Hyrum J. Hansen og Salmen Nr. 60.

Ældste N. C. Christensen talte om Guds Personlighed og sagde, at det var det evige Liv at kende Gud og hans Søn Jesus Kristus, som han udsendte. Ældste Andrew Petersen i sin Tale omhandlede Tiendeloven og de Velsignelser, der medfølge dens Efterleven.

Til Afveksling blev en Salme afsungen.

Præsident Peterson talte om Navnet „Mormoners" Oprindelse og læste af Bibelen, hvor der hentydes til at en saadan Bog som Mormons Bog skulde tilvejebringes i de sidste Tider. Han udpegede ligeledes Herrens Styrelse med sit Folk fra Adams Tid til vor. Til Slutning blev Salmen Nr. 132 sungen og Taksigelse opsendtes af Ældste Christian Petersen.

Søndag Aften Kl. 6,30.

Den første Salme var Nr. 117. Bøn opsendtes af Ældste E. L. Ottesen. Salmen Nr. 27 blev derefter sungen. S. C. Christensen viste i sin Tale, hvor nødvendigt det er at kende Guds Bud og Love, saa at vi kunne dyrke ham paa den rette Maade. Han omhandlede Daabens Nødvendighed og Maaden hvorpaa den maa udføres for at have Kraft; derpaa aflagde han sit Vidnesbyrd om det sande Evangeliums Gengivelse i vor Tid.

Præsident Mc Murrin med D. P. Jensen som Tolk bar Vidnesbyrd om, at det Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige forkynde, er af Gud, og beviste af Skriften at Herren er den samme nu, som han altid har været; at Engle have gæstet Jorden i dette Aarhundrede. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed, og raadede enhver, som ikke kender Sandheden af det Evangelium, vi forkynde, at paakalde Herren i Ydmyghed og med Tro paa ham. Han vidste selv at Joseph Smith var en sand Guds Profet.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 173 afsungen.

Præsident Peterson talte derpaa og viste, at Troen alene ikke var tilstrækkelig for Frelse, men den maa vise sig i Gerninger. Han omhandlede Forsoningen ved Kristi Død og Opstandelse.

Præsident Christiansen takkede alle, som havde bidraget til at gøre vor Sammenkomst behagelig, og sagde, at de Principper, som i denne Konference vare blevne omhandlede, vare af Gud, og det vilde være godt for de fremmede at undersøge dem, eftersom der kun er en Vej til Frelse. Derpaa sluttedes Konferencen med at synge Salmen Nr. 170 og Taksigelse af Præsident Andreas Petersen.

Mandagen den 17. Kl. 10 blev et Præstedømmemøde holdt, hvori mange gode Instruktioner bleve givne til Missionærerne.

L. C. Lauritsen,
Skriver.

Den 15de November 1898.

Præsident Lorenzo Snow.

Ældste Lorenzo Snow, som nu er kaldet til at præsidere over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er saa vel bekendt iblandt Guds Folk, at det er unødvendigt at introducere ham. Han har staaet i Forbindelse med Kirken siden Aaret 1836 — altid trofast, altid virksom, og med det Maal for Øje, at gavne sine Medmennesker, baade hjemme og ude. Han har altid deltaget saavel i de Helliges Trængsler som i deres Triumfer. Han har udført sin Del af det Arbejde, der fandtes nødvendigt saavel for Folkets timelige som dets aandelige Fremgang, og har baaret med en Martyrs Mod og Standhaftighed sin Del af de Forfølgelser og Lidelser, de Hellige har maattet gennemgaa. Hans hele Levetid har været ham som en Skole — en Guds Skole — der har skikket ham for den ophøjede Stilling, han nu indtager iblandt sine Brødre. Han vil blive hjerteligen opholdt i de Helliges Tro og Bønner overalt i Verden. Deres Forbønner vil opsendes for ham Dag for Dag, om at han maa længe leve og være fyldt med Lys og Kraft for Kirkens Bedste.

Præsident Lorenzo Snow blev født i Mantua, Portage County, Ohio, den 3die April 1814. Han er af Slægt nedstammet fra de noble Puritanere, der forlode deres Hjem i den gamle Verdensdel for at søge et Sted, hvor de uforstyrret kunde tilbede den Almægtige i Overensstemmelse med deres egen Samvittigheds Bydende. Han vænnede sig i sin Ungdom til Flittighed, Sparsommelighed og Moralitet. Tidlig var han Elev ved Oberlin Højskolen, men dens Religionslære var ikke tilstrækkelig tilfredsstillende for hans sandhedsforskende Sind. Efter at have fuldendt sine Studier i Oberlin gik han til Kirtland efter Indbydelse af hans Søster, Elisa R. Snow, hvis Navn er hver Sidste-Dages Hellig saa vel bekendt, og sluttede sig til en Klasse, der studerede det hebræiske Sprog. Her blev han bekendt med Profeten Joseph Smith og Apostlene. Medens han var i Berøring med disse Guds Mænd, og tilbragte sin Tid med at ransage de gamle Skrifter i deres originale hebræiske Sprog, var det, at han blev overbevist og fik fuld Tro paa det evige Evangelium, en Tro, der med hvert paafølgende Aar er bleven mere urokkelig. Han har staaet som et Medlem af Apostlenes Quorum siden den 12te Februar 1849.

Præsident Lorenzo Snow har tilbragt mange Aar i Missionslivet i de Forenede Stater, England, Italien og paa Stillehavs-Øerne. Han har baaret sit Vidnesbyrd til Folk af alle Stænder, blandt hvilke var ogsaa en af den franske Republiks Præsidenter. Lig sine Forgængere har han erholdt Kundskab om Evangeliets Sandhed, ikke alene ved Menneskers Vidnesbyrd, men ogsaa ved Aabenbarelse.

Præsident Snow ankom til Utah om Efteraaret i 1847, som Fører af et Emigranttog af et hundrede Vogne. Nogle Aar derefter var han sysselsat med at bygge sig et Hjem i Boxelder County, hvor han tillige organiserede store Handels- og Fabriksselskaber. Hans store Erfaring i Kirkens Tjeneste, hans gamle Bekendtskab med dens tidligste Autoriteter og i Særdeleshed hans Urokkelighed og Hengivenhed til Herrens Værk skikker ham særdeles vel for den Plads, han er kaldet til at indtage som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele Verden.

Ankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 12te November: Ældsterne George A. Peterson fra Salt Lake City; Niels P. Andersen fra Logan, Utah; M. Ericson fra Salina, Utah; Christian Knudsen fra Elsinore, Utah; Joseph Christoffersen fra Burlington, Wyoming; Peter Petersen fra Ephraim, Utah, med sin Hustru, Maren og sin Datter, Sarah Petersen.

Ældste Peter Petersen med sin Familie vil besøge Slægtninge og Venner paa Falster.

Den 14de November: Ældsterne Julius C. Andersen fra Provo; Hans C. Christensen fra Emery; Christian Olsen fra Brigham City; J. P. Christensen fra Bear River City, Utah.

Vi byde disse Brødre og Søstre hjertelig velkommen til deres Fædrelande.

Afløsning.

Følgende Ældster afløses fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste P. G. Hansen fra at præsidere over Skaane Konference, og Ældste Olavus Johnsen fra at arbejde i Kristiania Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Vor Fastedag.

Maaske mange af de Sidste-Dages Hellige, som nylig ere blevne indlemmede i Kirken, kun tildels forstaa Hensigten med at holde en almindelig Fastedag en Gang om Maaneden, nemlig den første Søndag i hver Maaned, baade i Zion og i Adspredelsen. Fastedagen vil, hvis den bliver iagttaget, som den burde, bringe store Velsignelser til de forsamlede Hellige.

Dersom nogen er bleven tillagt Kirken ved Daab og han ikke med det samme har faaet Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Helligaands Gave, bliver denne Ordinance som oftest udført straks efter, at Mødet har taget sin Begyndelse ved Sang og Bøn. Derefter blive de spæde og andre Børn velsignede under Hænders Paalæggelse af Kirkens Ældster, og disse opsende deres Forbønner til vor himmelske Fader om, at han vil rigeligen velsigne og tage under sin Beskyttelse disse uskyldige smaa, som han har anbetroet os her paa Jorden, og vi blive formedelst Præstedømmets Magt belærte om en Del af den jordiske Mission, som vore Børn ere bestemte til at udføre i Fremtiden under deres Skytsengles Varetægt og deres Forældres Vejledning.

Efter at disse Ordinancer ere udførte, indvies den Olie, der er medbragt, og som skal bruges til de syges Salvelse blandt de troende. Ældsterne tage nemlig Olieflaskerne i deres Hænder, medens de med Bøn til den Almægtige og med Myndighed formedelst Præstedømmet indvie og hellige den til Brug som ovenfor nævnt. Hvis der er syge til Stede, som ønske at blive salvede, melde de sig til Biskoppen eller den præsiderende Ældste, hvorpaa han kalder paa to eller flere andre Ældster til at hjælpe sig; den syge bliver derpaa salvet og Salvelsen beseglet ved de troendes Forbønner og Præstedømmets Myndighed. Dersom nogen blandt Medlemmerne have forsyndet sig, maa de, om de ønske det, kundgøre deres Forseelser for deres Brødre og Søstre, bede disse om Tilgivelse og derved forny deres Broderskab med Menigheden. Herved gøre de sig værdige til at nyde den hellige Nadvere i Forening med de Hellige; denne bliver dernæst uddelt.

Der burde ikke gives fremmede Adgang til denne Slags Forsamlinger, medmindre det vides, at de i al Oprigtighed søge efter Lys og Sandhed, paa det at den Helligaand ikke skal forhindres i at herske, og at alle maa forene sig ydmygeligen i Bøn og Paakaldelse til Gud i Himlen for hans rigeste Velsignelser, der uddeles til hans Børn ved den Helligaands Kraft.

Hvor disse Regler iagttages, blive de smaa Børn visseligen velsignede, de syge helbredede, vore Forseelser hjertelígen tilgivne, og Nadveren nydes med Værdighed og Sindsro. Der tales undertiden i Tungemaal, og disse udtydes ved Aandens Paavirkning, medens andre profetere; og enhver Gave, der er lovet Guds Børn, naar de i Ydmyghed og Oprigtighed tjene og tilbede ham, bliver dem ved disse Lejligheder tildelt.

Aarsagen til, at Guds Aand sommetider synes ikke at ville virke i saa høj Grad iblandt os, hviler paa os selv, fordi vi ikke ere fuldstændig forenede, thi Herren har lovet, at hvis vi ere enige i alle Ting, skulle vi erholde alt, hvad vi bede ham om i Tro. Herren selv gjorde ingen Mirakler, hvor der ingen Tro fandtes.

Der er dog ogsaa et andet Formaal med Fasten, nemlig at i det mindste den Føde, der spares i hver Familie ved at undvære 2 Maaltider, eller saa meget som disse Maaltider vilde koste, dersom de skulde købes, burde samles sammen og leveres til Biskoppen eller den præsiderende Ældste som et Fasteoffer til Brug for de fattige iblandt os; og omendskønt mange af de Hellige selv ere fattige, ville dog deres Gaver, naar de efterkomme Fasten og give af deres knappe Forraad for at hjælpe dem, der mulig ere endnu fattigere, ligesom Enkens Skærv blive antagelige for Herren og bringe dem store Velsignelser. „Hvo, som forbarmer sig over den ringe, laaner Herren, og han skal betale ham hans Velgerning."

(Millennial Star.)

Filosofien af Evangeliet.

X. Kapitel.

Vantroendes Indvendinger betragtede.

(Fortsat fra Side 336.)

Vi kunne til en vis Grad forstaa deres Kraft til at gennemtrænge Rummet, naar vi vide, at Lyset, som glimter fra San Francisco til London hurtigere end man kan lukke Øjet og aabne det igen, bruger Tusinder af Aar for at naa ned til vor Jord fra de fjerneste Stjerner, der kunne skælnes ved disse Teleskoper. Hvis et Solsystem lig vort eksisterede indenfor denne umaadelige Distance, vilde Teleskoperne sikkert aabenbare det. Ved at stirre gennem disse Instrumenter faa vi en Følelse af, at ikke alene denne Verden, som indeholder vort jordiske alt, og hin herlige Sol, som skinner paa den, men alle Himmelens Sole, Planeter, Maaner og Firmamenter, som vort Øje kan betragte uden Kikkert, kun ere som en Haandfuld Sand fra Strandbredden, sammenlignet med Universets Uendelighed. Det har aabenbaret os utallige Regioner af Mørke og Ørkener, som strakte sig langt, langt hinsides disse Eksistensens Øer.

Naar vi betragte Udstrækningen af disse Mørkhedens Regioner, over hvilke intet Lys har faret i Millioner af Aar, og ligeledes erindre, at Astronomer have set lige gennem Stjernetaagerne og ere komne til det Resultat, at Forholdet mellem dem og Mørket, der er bagved, er omtrent det samme, som Gnisterne fra

en Skorsten ere i Forhold til Himmelens Udstrækning, imod hvilken de synes udkastede, saa fjernt fra Tanken om Solsystemets Uendelighed, staa vi forvirrede ved dets Ubetydelighed.

Dette store Faktum kan ikke forbigaas. Der kan ikke gøres den Indvending, at der kunde eksistere Stjerner uhyre langt borte, hvis Lys endnu ikke har naaet vort Solsystems Grænser; thi der findes ingen mulig Distance, som Lyset ikke kunde have tilbagelagt gennem Evighedens Vedvarenhed. Men at bevise disse Stjerners evige Tilværelse er, hvad Ateisterne ønske at gøre. Dersom vi indrømme at disse Verdener havde en Begyndelse, ere vi nødsagede til at søge en Aarsag til denne Begyndelse, det vil med andre Ord sige en Skaber.

Ej heller vilde det retfærdiggøre Hensigten at sige, at disse mørke Regioner kunne være fyldte med mørke Stjerner. Dersom det kunde bevises, at nogle Stjerner skinne, medens andre ere mørke, vilde det Spørgsmaal opkomme: hvorfra hidrører denne Forskel? Afveksling er en Følge, og maa nødvendigvis have en Aarsag. Verdener eksistere derfor ikke paa Grund af deres egen Beskaffenhed, hvorsomhelst der er Plads for dem, men maa have haft en forudværende, omgivende og overnaturlig Aarsag til deres Tilværelse, hvor de findes. Dette betyder, at der var et Øjemed — en Villie — ja, en Gud.

Ved disse forbausende Opdagelser af Himlens skjulte Kræfter, synes vi ikke at høre en Røst, der gaar i Rette med saadanne ufornuftige Teoristers Anmassielser, og som spørger: „Veed Du Himlens Skikke? Eller kan Du beskikke dens Herredømme paa Jorden?" (Jobs Bog 38, 33.) Hvor mange for vore ringe Sanser hidtil ukjendte Indflydelseskilder kunne ikke være paa deres Veje hertil og muligen moderere enhver terrestrisk Virken. Dog, fordi Mennesket har opdaget lidet angaaende en eller to af disse Love, have vi troet Nutidens Astronomi at være fuldstændig. Vi have ingen Aarsag til at tro, at disse Kræfters Opdagelse udtømmer Visdommens uendelige Fylde.

Men den vantroende spørger os: Lærer ikke Bibelen os en stor Usandhed, naar den siger, at Universet blev skabt for seks eller syv Tusind Aar siden? Vi svare med at spørge: Hvor siger Bibelen dette? Men, siger den vantroende, lærer ikke de forskellige Sekter en saadan Lære? Dette er ikke et Spørgsmaal, der vedkommer os for nærværende. Vi spørge ikke om, hvad Sekterne tro eller uinspirerede Mænd erklære; men hvad siger Bibelen derom? Den sætter Skabelsens Værk tilbage til den fjerneste Oldtid, man kan forestille sig, idet den siger: „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden." Saaledes — i Stedet for at tænke sig Menneskets Fremtræden her paa Jorden paa noget nær samtidig med Skabelsen — maa den protesterende føle sig slaaet ved det mærkelige Udtryk, man lærer i Jobs Bogs 38te Kapitels 4de Vers: „Hvor var Du, da jeg grundfæstede Jorden?"

I forbausende Modsætning til den svage Menneskeheds almindelige Begreber faar Moses et Glimt af Guds evige Oldtidsmonumenter — som om han ved dem kunde gøre sig et svagt Begreb om Evigheden — og udbryder: „For Bjærgene bleve til, og Du dannede Jorden og Jorderige, ja, fra Evighed til Evighed er Du, o Gud!" (Salmen 90, 2.) Det Udtryk „I Begyndelsen" er i sig selv aldeles modsat den Ide, at Verdens Skabelse kun er seks eller syv Aartusinder gammel. Urforskerne have ikke kunnet finde et bedre

Udtryk, og have laant disse samme Ord af Bibelen til at betegne som oprindelige Grundlag, de Stenmasser den menneskelige Kundskab ikke kan opklare. Dette Udtryk i Bibelens Sprog betegner den yderste Grænse af Evighedens ugranskelige Udstrækning og er det eneste Udtryk, hvormed vi kunne beskrive den fjerneste af Fortidens Perioder. Det beskriver ingen Dato — intet Punkt i Tidernes Løb; men en Periode — en umaadelig Cyklus. Kun een Grænse er begribelig for den menneskelige Forstand, og det er, hvor Skabelsen udspringer af Afgrunden.

Lad kun Geologen trænge sig ind, saa dybt han kan, i Jordens hemmelighedsfulde Grundlag, og lad ham opdage disses Urtids Monumenter; vi ville følge ham med Uforsagthed. Lad ogsaa Astronomen opstille sit Teleskop og reflektere paa vort Øje — til vor Beundring — de Lysstraaler, der udstrømmede fra Morgenstjerner paa vor Klodes Skabelses Morgen; eller dem, som fra de fjerneste Sole begyndte deres Fremstrømning Millioner af Aar, før den første Morgenrøde lod sig se for denne Planet; de ville kaste et helligt Lys paa den inspirerede Opskrift og give nye forskønnede Idealer til dets majestætiske Symboler. Men aldrig i denne Tilværelse ville Geologerne gennemtrænge dets umaadelige Dybde, ej heller ville Astronomer granske Guddommeligheden af den „Begyndelse", den hellige Skrift omtaler. Thi den er sat tilbage til en Urtid udenfor al menneskelig Beregning i Yttringen af det guddommelige Udtryk, ved hvilket Mennesket indledes til den Evige. „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden."

Den Lærdom, at Verdens Skabelse fandt Sted for kun seks eller syv Tusind Aar siden, er et Produkt af dybrisk Uvidenhed. Clemens af Alexandria, der levede i det 2det Aarhundrede efter Kristus, og Justin Martyr, som var Apostelen Johannes' Discipel og Medarbejder, begge lære, at der var et umaadeligt Tidsrum mellem Skabelsen og Jordens Tilberedelse til en Bolig for Mennesket. Jødernes Rabbiner gøre aldeles ingen Indvendinger mod Rigtigheden af disse Anskuelser.

Igen høre vi dette Spørgsmaal: „Siger ikke Bibelen i det 3die Bud: „I seks Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som er i dem?" osv. Sandt nok, men vi omhandle nu her et ganske andet Værk, nemlig Skabelsens Værk. Om nogen er ubekendt med Forskellen i Betydning mellem de to Ord, „skabe" og „gøre", lad ham henvende sig til sin Ordbog. Hvis han ingen Ordbog har, kan han komme til fuldkommen Overbevisning om disse to Ords forskellige Betydninger ved at lægge Mærke til deres Brug i Bibelen. Man finder Ordet „skabte" brugt, hvor der ingen organiserede Materialer vare at danne Jorden af; medmindre vi antage den vantroendes Lidenskab, at Stenene dannede sig selv. Han vil ligeledes finde at Ordet „gjorde" er brugt i Betydning af at danne Jorden til dens nuværende Form.

Mellem disse to langt forskellige Værker, nemlig Skabelsen og Jordens Tilberedelse, henrandt et ubeskriveligt Tidsrum. Den oprindelige Tomhed nogle vilde finde i det andet Vers, eksisterede aldrig, undtagen i Ateistens Hjærneskal; den er aldeles urimelig. Krystallerne af det mindste Sandskorn, Sporerne af det mindste Fungus og det allermindste Kryb i den usundeste Sole ere lige saa regelmæssige i deres Ordning, lige saa fuldkomne efter sin Slags,

og lige saa hensigtssvarende til deres Bestemmelse, som de mest fuldkomne Væsener paa Jorden.

Om end Astronomerne og Geologerne erklære, at Jorden i dens Tilberedelse for sin nuværende Tilstand tog Millioner eller endog Hundreder af Millioner af Aar, er der ikke et Ord i Bibelen, der modsiger dette; men tværtimod findes der mange Tekster, der fuldstændig og uimodsigelig indrømmer dette for sandt.

Gudsfornegtere søge ofte at latterliggøre den hellige Skrifts figurlige Talemaade, saa som „Himlens Støtter", „Himlens Vinduer", „Jordens fire Hjørner", „Jordens fire Vinde" osv. En berømt vantroende Skribent beretter, at Moses var saa dum angaaende Atmosfærens Natur og Aarsagen for Regn, at han lærte, at Himmelrummet var kun en umaadelig stor, halvrund Skaal sat over Jorden med Bunden oventil, at der var et Ocean af fersk Vand udenfor, og at det i Bibelen brugte Udtryk „Himlens Vinduer" mente virkelige Døre, der kunde aabnes for at lade Vandet nedstrømme som Regn paa Jordens Beboere. Hvis dette var Tilfældet, satte han ikke sine Lærdomme i Udførelse; thi der siges, at han satte en Messingskaal i Tabernaklet og fyldte en med Vand.

(Fortsættes.)

Graven.

(Oversat.)

Hvi praler Du, Menneske — hovmodig, fræk?
Som Glimt af et Lyn, i et Nu gaar Du væk;
Dit Liv kun et Stjerneskud — dog er Du brav,
Se! Døden Dig byder: Kom hid til Din Grav!

Se Egen! Dens Krone nu gulner og dør,
Og Stormen dens Løv rundtom Klipperne strør.
For høje og lave ens lyde de Ord:
Af Jord er Du kommen, og bliver til Jord.

Det Barn, som en Moder har elsket saa ømt —
Den Mo'r, i hvis Arme den lille har drømt —
Den Fader, som havde dem begge saa kær —
Se! Graven dem alle i Skødet nu bæ'r.

Du blomstrende Mø paa hvis Kind, paa hvis Blik
Man Ungdommen saa — ak, Din Skønhed forgik!
Selv Mindet om Venner — om Hæder og Glans —
Alt blegner og dør — som paa Graven en Krans.

Den Haand, der holdt fast Kongespiret en Dag —
De Læber, der vidned' for Sandhedens Sag —
Det Øje, som funkled — i Kamp ej blev mat —
De visne og slukkes i Gravenes Nat.

Se Bonden, han pløjer og høster i Sved —
Se Hyrden med Hjord træt fra Fjeld stige ned;
Og Tiggeren væder med Taaren sit Brød —
De alle faa Lindring i Gravenes Skød.

Den Fromme, som trøstes ved Almagtens Gud —
Den Synder, som spotter og haaner hvert Bud —
Den Vise og Daaren — af alle og en
I Graven maa gemmes de smuldrende Ben.

Saa se vi: Af Døden afskæres vort Liv
Som Blomster og Ugræs af Mejerens Kniv.
Saa gaa vi — i Flokke, i Sus og i Dus —
Forsvinde i Mørket som udbrændte Blus.

Vor Vej er den samme, som Fædrene gik;
Vi leve og dø efter Fædrenes Skik;
Vi se samme Sol, samme Jord, samme Hav —
Som Fædrene ile afsted — til vor Grav.

De Tanker, vi tænke, har Fædre jo tænkt,
Som vi — gennem Sløret de Øje har sænkt.
Vi elske vort Liv, som hver elskede sit,
Vi stride mod Døden, som de have stridt.

De elskede — Graven har kølet den Glød;
De hadede — standset er Blodet, som flød;
De sørgede — nu rinder Taaren ej mer;
De glædedes — Ak! mon de glæde sig der?

Paa Muldet, som nu skjuler Fædrenes Ben,
Vi idelig stride og stræbe som een;
Enhver har sin Byrde, i Hænde sin Stav,
Og Maalet er ligt for os alle — vor Grav.

Ja, Haab og Fortvivlelse, Smerte og Trøst,
Som Solskin og Regn bor i Menneskets Bryst;
Se, Glæden og Taaren forsvandt — men fornyes!
De idelig skifte som Mørke og Lys.

Et Solsmil er Livet! I Dag farves rød
Den Blomst, der i Morgen er blegnet og død.
Og Solrøden slukkes naar Nat falder paa —
O sig mig, Du Daare, hvi praler Du saa?

Dødsfald.

I Lockgelly, Scotland, afgik ved Døden den 19de Oktober Ældste **David M. Muir** af Beaver, Utah, som var paa Mission til sine Fædres Land. Her saa vel som hjemme viste han sig tro til Herrens Værk, men hans Arbejde i Skotland var meget kort, da han kun faa Uger før var ankommen fra Utah. Han havde tidligere fuldført en 3 Aars Mission til Ny Zeeland, hvorfra han rejste hjem i 1890 som en trofast Herrens Tjener. Han var ugift, skønt 36 Aar gammel, og efterlod hjemme sin kære, aldrende Fader, fire Brødre og en Søster, samt sin forlovede, hvilke alle ville haardt savne den hensovede. Han var født i Utah, hvor han har en meget stor Vennekres. Begravelsen fandt Sted, hvor han døde, og foruden den europæiske Missions Præsidentskab vare mange af Zions Ældster og andre Venner til Stede.

I sit Hjem i Fairview, Utah, afgik ved Døden den 21de September 1898 **Caroline Amundsen**, født Olsen; hun annammede Evangeliet i Norge i 1963 og med Familien emigrerede til Utah i 1873; de bosatte sig i Fairview, hvor hendes Mand døde i 1890, og hendes to Døtre med deres Familier nu bo. Begge forbleve trofaste i Evangeliet og døde forventede en salig Tilstand i deres næste Tilværelse.

Blandinger.

Dampskibet Furnessia, der sejlede fra Glasgow den 13de Oktober med hjemrejsende Missionærer og Emigranter ombord, ankom til New York den 24de Oktober med alle ombord i god Velbefindende.

— I Konferencen som holdtes i Salt Lake City i Oktober, blev om Søndagen den 9de Præsident Rulon S. Wells og Præsident Mc Murrin løst fra at præsidere over den europæiske Mission, og Ældste Platt D. Lyman beskikket til at præsidere med Ældsterne James L. Mc Murrin og Henry W. Naisbitt som hans Raadgivere.

— Ældste Lautensock blev løst fra at præsidere over den tyske Mission og Ældste Arnold H. Schulthess beskikket til at indtage den derved ledige Plads som Præsident.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).